

Joakimfest 16. - Međunarodni pozorišni festival - Knjaževsko-srpski teatar

GLAVNI PROGRAM / MAIN PROGRAM

Upotreba čoveka

8.10 / 20:00 /

Kao da kraj nije ni sasvim blizu

9.10 / 20:00 /

10.10 / 12:00, 14:00, 16:00, 18:00, 20:00

Bludni dani kuratog Džonija

11.10 / 20:00 /

Samo glas

12.10 / 20:00 /

Naš magacin

13.10 / 20:00 /

I konje ubijaju, zar ne

14.10 / 20:00 /

Sedam strahova

15.10 / 19:00 /

Ako dugo gledaš u ponor

15.10 / 20:00 /

PRATEĆI PROGRAM / SIDE PROGRAM

PRVIH 15 GODINA

8. okt - 1. nov / Otvaranje u 19.30

Foaje Knjaževsko-srpskog teatra

Kulturni centar UMMUS

Postavka izložbe plakata sa prethodnih 15 izdanja Međunarodnog pozorišnog festivala Joakimfest (Joakiminterfest).

POZORIŠTE, DIJALOG, SEĆANJE

9. okt / 12:00 / Knjaževsko-srpski teatar

Doprinos i značaj „malih izdavača“

u Srbiji - pozorište i drama

Radni sto - nezavisna mikroizdavačka kuća – Bojana

Denić, glavna i odgovorna urednica

Knjaževsko-srpski teatar - Izdavačka delatnost – Marko

Misirača, reditelj

14. okt / 12:00 / Knjaževsko-srpski teatar

SEĆANJE NA PROF. DR DRAGANA KLAJČA (1950-2011)

TIM FESTIVALA JOAKIMFEST / Joakimfest FESTIVAL TEAM MEMBERS

Direktor festivala i Knjaževsko srpskog teatra /

Festival director and the Princely Serbian Theatre
general manager:

Mladen Knežević

Umetnička direktorka i selektorka 16. Joakimfesta /

Artistic director and curator of the 16th Joakimfest:

Branislava Ilić

Organizacioni deo / Organization:

Izvršni producent / Executive producer:

Mr Vojo Lučić

Odnosi s javnošću, marketing /

Public relations and marketing:

Jovana Perić

Web administrator i arhiva festivala /

Web administrator and festival archivist:

Zoran Miljković

Tehnička koordinatorica / Technical coordinator:

Ana Kolbjanova

Vizuelni identitet / Visual identity:

Branislava Ilić

Milena Vučković

Plakat / Poster design:

Milena Vučković

Katalog festivala / Festival catalog:

Urednica kataloga / Catalog editor:

Branislava Ilić

Dizajn i prelom / Design:

Milena Vučković

Prevod / Translation:

Boris Tiosavljević (eng/sr)

Nela Bebler (slo/sr)

Marko Misirača (mk/sr)

Damjana Jovanović

Prateći program / Side program:

Branislava Ilić

Marko Misirača

Marija Soldatović

Bilten / Newsletter:

Urednik / Editor:

Zoran Mišić

Redakcija / Editorial staff:

Branislava Ilić, Marija Soldatović Divna Stojanov,

Isidora Milosavljević, Bojan Tasić

Prelom / Prepress:

Aleksandar Đoković

Foto i video / Photo and video:

Dragan Vučković

Tehnička podrška / Technical support:

Šef tehnike / Technical director:

Saša Đorđević

Ekipe tehnike / Technical support team:

Vladan Brkić, Zoran Stevanović, Strahinja Đorđević,

Marija Vujičić, Nenad Miloradović, Nikola Manić,

Saša Radivojević, Ivan Filipović, Dobrica Andrić,

Zoran Jakanović

Administrativno-pravni poslovi /

Legal department:

Svetlana Borković, Nadica Ognjanović

Računovodstveni poslovi /

Accounting department:

Danijela Milenković, Snežana Nedeljković,

Danijela Stević, Snežana Ristić

Domaćini trupa / Hosts of the troupes:

Sanja Matejić, Marija Rakočević

Čedomir Štajn, Bojan Ilić

Nikola Milojević, Ana Kolbjanova

Biletarnica / Theatre box office:

Milica Đorđević

Razvodnice / Ushers:

Milica Savić, Marija Peković

Volonteri(ke) / Volunteers:

Ljiljana Božović, Jovana Marković

Bojana Krstović, Helena Arnaut

Petra Gavrilović

BILTEN

Joakimfest 16 • broj 1 • 8. oktobar 2021.

Izveštaj selektorke

ŽIVOT POSLE

Može li jedan pozorišni festival da ispriča priču? Zašto bi to radio ijedan pozorišni festival? Možda je umoran od takmičenja i revija. Uozbilji se molim te. Ozbiljna sam. O čemu bi bila ta priča? O tome koliko se život posle razlikuje od života pre. A šta ako se ne razlikuje? Onda je priča o tome kako se život posle ne razlikuje od onog pre. Pre čega? Pre trenutka koji nas menja. Posle kog „više ništa nije isto“. Posle raskida, rođenja, zaposlenja, otkaza... Posle ratova, revolucija, pobuna. Posle bolesti ili traume. Posle nečije smrti. Ili posle digitalizacije? O da, ili posle strašne digitalizacije koja sve nas, tako plemenite, dehumanizuje. Da li je to neka strašna priča? Kako za koga. Zavisi ko se čega boji.

Ko su junaci te priče? Aleksa, Meko, Filip, Fedor, Džoni, Tišma, Dimitrije, Selvedin... To je neka muška priča? Tražila si junake. Maja, Nina, Tjaša, Selma, Jovana, Mateja, Emina, Emina. Dve Emine? Šta fali? Zvezdana, Mirna, Evelin, Suzi, Maria, Vera, Vera, Vera. Hej, to je previše žena za jedan pozorišni festival u Srbiji! Martin, Boris, Marjan, Nikola, Nikola. Sad već zezaš? Ha-ha-ha-ha, ne.

Dobro, koliko će predstava biti na Joakimfestu? Šest predstava i jedan snimak. Kakav sad snimak? Snimak predstave. Želim da se publika i žiri festivala stave u poziciju u kojoj je bila većina selektora u prethodnom periodu. Da procene značaj neke predstave bez obzira da li gledaju predstavu uživo ili na snimku. Hoćeš li napokon reći koje su predstave u selekciji? Hoću. Ali ne sad. Nego kad? 26. avgusta u Kragujevcu. U Knjaževsko-srpskom teataru. Sigurno? Ništa nije sigurno. Ukoliko to pandemijske okolnosti dozvole.

Zašto ovo radiš?

„Stvari se u životu ponekad tako zapliću da ostane nejasno što je bilo prije, a što poslije, kao što ni ja ne znam pričam li ovu priču da bih došla do njezina kraja ili do njezina početka“.

Dubravka Ugrešić / *Ministarstvo bola*

Da bih proverila može li pozorišni festival da ispriča priču.

5. 8. 2021.

Trideset godina posle

Zatvorena pozorišta, nemogućnost putovanja, nepoznat budžet, neizvesno

održavanje festivala usled pandemije kovida 19... sve su to okolnosti sa kojima se susreću svi selektori koji pokušavaju da osmisle koncept za neki od mnogobrojnih jesenjih pozorišnih festivala. „U pozorištu je sve moguće“, dobar deo nas i dalje u to veruje, ali kako u tolikoj neizvesnosti, projektovati i osmisliti koncept koji bi trebalo da nosi i potencijal visokog stepena ostvarljivosti? Dramaturško pitanje u ovim okolnostima bilo bi, postoji li tema koja je u stanju da na sceni „nadigra“ koronavirus i njegovu dominaciju u našim životima? Možemo li još uvek da zamislimo život posle korone?

Moja prva odluka bila je da neću uzimati namenski pravljene predstava na temu virusa. Druga odluka u vezi je sa prostornim određenje da sve predstave budu sa eks-Ju prostora. Iz dva razloga. Prvi je taj, da su se na ovom prostoru, za razliku od nekih drugih, uz sva ograničenja i probleme, predstave ipak i radile i igrale. Drugi, za mene značajniji razlog, jeste taj da je tačno pre 30 godina započeo raspad nekad zajedničke države. I da preduhitrim sve antijugoslovene i razočaram jugonostalgijare, Jugoslavija nije tema moje selekcije. Trideset godina je dovoljno dug period da skeniramo ovaj prostor kroz teme kojima se teatri ali i neki novi mladi pozorišni ljudi bave. Život posle je moj intimni, subjektivni pogled na ovaj prostor i teatar, 30 godina posle.

Joakimfest je festival koji je u svim svojim selekcijama tokom ovih 15 godina, vodio računa da pored afirmisanih autora pruži šansu i novim mladim ljudima. Mislim da tu tradiciju nisam izneverila. Po prvi put

na ovom festivalu su: Tjaša Mislej i Mateja Kokol koje nam predstavom Naš magacin na duhovit način približavaju više no aktuelnu i bolnu temu eksploatacije ženske radne snage u magacinu jednog hipermarketa. Mlada dramska spisateljica Nina Plavanjac, suprotno tome, bavi se jakom ženom, glumicom, koju usamljenost prisiljava da se suoči sa svojom ranjivošću, ali i da pronađe dovoljno snage da se suprotstavi tuđoj manipulaciji. Kompozitor i reditelj Marjan Nećak je upravo u tekstu Samo glas ove mlade autorke, pronašao inspiraciju za svoje muzičko-scensko istraživanje. Filip Grujić, mladi dramski i prozni pisac, koji je takođe prvi put na Joakimfestu, je svoj roman prvenac Bludni dani kuratog Džonija dao u ruke isto tako mladom ali već uigranom, rediteljsko-dramaturškom dvojcu, Jovani Tomić i Dimitriju Kokanovu, koji su sa sjajnom autorskom ekipom napravili scenski izuzetno atraktivnu i duhovitu predstavu. Kad smo već kod oprobanih rediteljsko-dramaturških dvojaca, u njih se mogu ubrojati i Maja Pelević i Nikola Zavišić. U interaktivnoj audio-vizuelnoj instalaciji Kao da kraj nije ni sasvim blizu u kojoj može da učestvuje samo petoro ljudi, koristeći samo glas, pozivaju malobrojnu publiku na izmeštanje iz ovog sveta u digitalnu realnost u pokušaju promišljanja nekih novih oblika suživota i zajedništva čoveka i mašine. Pitanje koje autorski tim postavlja je: da li je danas, u samoći i izolaciji, u iskrivljenim percepcijama realnosti, moguće više nego ikad graditi nove oblike zajedništva?

Iskusni rediteljsko-dramaturški tandem, Boris Liješević i Fedor Šili, poznati su po tome da vole da se hvataju u koštac sa ozbiljnim i teškim književnim izazovima. Ovog

puta dolaze sa sjajnom dramaturzijom antologijskog romana Upotreba čoveka, Aleksandra Tišme, o tragičnoj sudbini ljudi u ratu, sudbini nekoliko porodica koje su živele pre, za vreme i nakon Drugog svetskog rata. Predstava koja nas upozorava na to da ratna psihologija lako i brzo čoveka pretvara u robu, u materijal za sprovođenje tuđih namera.

Bosansko narodno pozorište iz Zenice i rediteljka Selma Spahić su na Joakimfestu bili uvek dobro prihvaćeni i nagrađivani. Selvedinu Avdiću, jednom iz plejade sjajnih bosanskohercegovačkih pisaca koji poslednjih godina privlače sve veću pažnju čitalačke publike u regionu i šire, ovo je druga saradnja sa rediteljkom u pozorištu u Zenici. Prva je bila na sjajnoj

predstavi Moja fabrika. Kao neko ko oseća ogromno poštovanje za teatre koji se na svojim scenama bave temama svoje zajednice, predstavu o događajima u toku ratnih dešavanja u Zenici, Sedam strahova, smatram neverovatno hrabrim činom i značajnom predstavom kako u pozorišnom smislu, tako i građanskom.

Prethodnih godinu i po dana, u Srbiji smo često slušali od pozorišnih ljudi kako snimak pozorišne predstave ne može nikako da zameni živu predstavu iako to niko nije ni dovodio u pitanje. U trenutku kada su pozorišta u Makedoniji bila zatvorena mesecima, u Makedonskom narodnom teatru u Bitolju urađena je onlajn premijera predstave po tekstu Horasa Mekoja I konje ubijaju, zar ne u režiji Martina Kočovskog, dobro poznatog kragujevačkoj publici. Martin Kočovski je inteligentno i dramaturški vešto u onlajn prenos predstave upisao, uključio i kontekst zatvorenog teatra, praznu salu, distancu među ljudima u tehnicu, oko scene i na sceni. Na taj način je dramaturški isprepleo fikciju sa scene sa dokumentarnošću situacije u kojoj je pozorištu zabranjeno da igra predstave. Koliko god da se ova predstava uživo igra u pozorištima i na festivalima, nikada neće imati taj segment dokumentarnog zapisa i svedočenja jednog trenutka, kakav ima snimak.

Ovo je sedam predstava koje će svojim temama, scenskim promišljanjem i estetikom, nadam se, ispričati priču život posle i uspeti, opet se nadam, da nadigraju koronu.

26. 8. 2021.

Branislava Ilić, dramaturškinja i dramska spisateljica

Reč direktora

POZORIŠTE JESTE ŽIVOT

Poštovani, Sa velikim zadovoljstvom i zahvalnošću imam priliku da vas pozdravim na početku još jedne uzbudljive pozorišne misije, na početku 16. Međunarodnog pozorišnog festivala Joakimfest. Uprkos svim otežavajućim okolnostima izazvanim globalnom pandemijom usled koronavirusa i velikom neizvesnošću koju ona nosi, sve vreme pripreme ovog festivala verovali smo u besmrtnost pozorišta i pozorišne ideje. Ta vera nam je i pomogla da u proteklih skoro šest meseci, intezivno radimo na pripremi ovog festivala.

Sigurni smo da organizacija bilo kog kulturnog događaja, a posebno međunarodnog festivala danas predstavlja pravi podvig. Nadamo se da će teške okolnosti isčeznuti i da će svet optimističnije zakoračiti u budućnost u kojoj se radujemo životu, ali i pozorištu. Jer pozorište jeste

život! Bez obzira na sve trenutne otežavajuće okolnosti Knjaževsko-srpski teatar i Međunarodni pozorišni festival Joakimfest će naći način da budu sa svojom publikom zbog koje, na kraju krajeva, i radimo i postojimo.

Imajući u vidu sve prethodno izrečeno, imam potrebu da se najiskrenije zahvalim našem malom i festivalu posvećenom timu koji je sa puno znanja, energije i entuzijazma predvodila selektorka festivala Branislava Ilić. Posebnu zahvalnost iskazujemo i Ministarstvu kulture i informisanja Republike Srbije i Gradu Kragujevcu čija je podrška svih prethodnih godina, kao i ove, bila ključna i bez koje Joakimfest ne bi ni postojao, ni opstajao.

Verujući u ideju pozorišta koje jeste život, želim vam iskrenu dobrošću na 16. Međunarodni pozorišni festival Joakimfest!

Mladen Knežević, direktor Joakimfesta

Šesnaest godina u slavu pozorišne umetnosti

Kada je počeo pre 16 godina, JoakimInterFest, imao je koncepciju internacionalnog festivala, sa tematskom orijentacijom aktuelnog, profesionalnog i progresivnog teatra, koji je avangardan i prisutan u svetu. Za sve to vreme viđene su predstave, širokog spektra iz Amerike, Kanade, Rusije, Ukrajine, Italije, Španije, Madjarske, Bugarske, Rumunije i Turske. U toku razvoja ove smotre, preovladala je kulturna politika preispitivanja regiona. Od tada, sve prisutnije su predstave iz Makedonije, Hrvatske, Bosne i Hercegovine, Slovenije i Republike Srpske. Kao i domaće predstave.

Cilj festivala bio je da pokaže umetnost igre, glume, režije, vizuelnog utiska, kao i najbolje predstave. Videli smo mnoge i odali im priznanje.

U poslednje vreme preovladava regionalna koncepcija festivala, koji ima karakter posleratnog i antiratnog, ističući

probleme na ljudskom, socijalnom, psihološkom, i filozofskom nivou. Problem individue i društva, u burnim vremenima, koji se pokazuje kao igra svesnog i nesvesnog.

Doba pandemije donelo je izmene u repertoarskom smislu, zbog skućenih mogućnosti. Tako da je to sada JAKIMFEST. Dugovečnost, podržana kvalitetom predstava dovodi publiku u teatar, u slavu pozorištanaca i pozorišne umetnosti, koja malog čoveka uzdiže ka višim ciljevima, a velikog stavlja na svoje mesto... U slavu pozorišta i pozorišne umetnosti.

Marija Soldatovic, dramaturg Knjaževsko srpskog teatra

Večeras na repertoaru

8. okt /20:00 / Knjaževsko-srpski teatar / Po istoimenom romanu Aleksandra Tišme
UPOTREBA ČOVEKA

Režija: Boris Liješević
Produkcija: Novi Tvrđava teatar / Grad teatar Budva / Novosadsko pozorište (Ujvideki Szinhaz) / East West Centar iz Sarajeva (Srbija, Crna Gora, Bosna i Hercegovina)
Trajanje: 130 minuta /bez pauze/
Dramatizacija: Fedor Šili, Boris Liješević
Dramaturg: Fedor Šili
Scenografija: Željko Piškorić
Kostimografija: Marina Sremac
Muzika: Stefan Ćirić

Igraju:
Marta Bereš
Draginja Voganjac
Jugoslav Krajnov
Dušan Vukašinić
Ognjen Nikola Radulović
Aljoša Đidić
Ognjen Petković

O PREDSTAVI:

Tišmin roman Upotreba čoveka kompleksna je priča o tragičnoj sudbini ljudi u ratu, sudbini nekoliko porodica koje su živele pre, za vreme i nakon Drugog svetskog rata.

Glavna junakinja je Vera Kroner, devojka iz bogate trgovačke jevrejske porodice, koja iz gospodskog novosadskog života biva deportovana u Aušvic 1943. sa svojom porodicom ali i sa ostalim jevrejskim porodicama. Vera jedina preživljava taj stravičan život i prizore, jer logorsko vreme provodi u „kući radosti“, bordelu u kojem im seksualne usluge koje pružaju SS vojnicima, produžavaju život i odlazu put u krematorijum.

Predstava je realizovana u okviru zajedničkog regionalnog programa „Dijalog za budućnost“ koji u Srbiji, Bosni i Hercegovini i Crnoj Gori sprovode UNESCO, UNICEF i UNDP.

REČ REDITELJA:

„Sa demonima i pošastima nismo završili, jer stalno prete da izađu u vidu mržnje i netrpeljivosti. Pogađaju me ljudi koji do kraja veruju da se neće desiti katastrofa i da će razum pobediti dobro. Nažalost, uvek se dokaže da su ti ljudi u manjini“.

REKLI SU O PREDSTAVI:

„Svaki put kada se menjaju društvena uređenja, prolaze tragična ratna i poratna vremena, ruše se vrednosti i grade nove, traži se jasna odluka, preživeti ili ne. Grad je ovde kontekst i nemi svedok, aktivni činilac koji istovremeno i trpi promenu i menja se, sam ističući svu tragediju glavnog lika. Nataša Gvozdenović, „Vreme“

„Siguran sam da se mnogi pitaju - zašto mi to danas gledamo? Mislim da je to veliki problem o kome, između ostalog, ova predstava govori. Govori da smo mi kao društvo postali bahati, bezobrazni, neuki, agresivni. Nama bi trebalo pisati nove knjige svakih pet dana. Prostor iz koga vi dolazite ima Tišmu, Kiša, Lebovića... samo njihove tri knjige dale bi materijala da se čovek zabavi narednih pedeset ili sto godina. Ništa mi nismo naučili“.
Almir Imširević

